

תפארת

קול התורה

עלון מס' 2 | חסד השפי"ג | למכירת 0010-374-03 | alon@tiferet.co.il

מה אפשר לעשות, על מנת
לנצח מתנגדים?
וכיצד ייתכן שהקב"ה נותן
בידם כח להצליח?

**האם זה משנה
מקור העושר?**
כשהעיקר הוא להחזיק
תלמידי חכמים

אך ניתן
לשנות את המזל
למישהו שנוליד מראש
לפורענות?

מהם **עצות הזהב**
לחיבור עם הילדים?

ברכתו

של מרן הראש"ל

רבנו יצחק יוסף שליט"א

לתפארת עולם התשובה

ימי בין המיצרים

הגאון רבי גדעון בן משה שליט"א

דרך צדיקים

הגאון רבי ראובן אלב שליט"א, ראש ישיבת 'אור החיים'

מתי בדיוק אומרים 'עננו' בתענית ציבור?

מנהגי אמירת 'עננו' בתענית

על המתענה בתענית ציבור, כגון בי"ז תמוז הקרוב, על פי מנהג רב קהילות הספרדים ועדות המזרח, צריך לומר בתפילתו "עננו", הן בתפילת שחרית והן בתפילת מנחה של יום התענית, אולם בתפילת ערבית של ליל התענית, אין אומרים "עננו", שהרי אין חיוב התענית, אלא מעלות השחר. לעומת זאת, בתשעה באב, שחיוב התענית משקיעת החמה, אומרים "עננו" גם בתפילת ערבית.

מנהג יוצאי תימן, וכן מנהג כמה מעדות הספרדים, הוא לומר "עננו" בכל ארבע תעניות הציבור, וכן בתפילת ערבית של ליל התענית, אף על פי שעדיין לא החלה התענית - ומנהג יפה הוא.

האשכנזים נוהגים, שאין אומרים "עננו" בכל ארבע התעניות, אלא בתפילת המנחה בלבד, משום שמא יהיה אנוס ולא יוכל להשלים תעניתו, שאז נמצא שלא אמר אמת בתפילתו. ולמנהגם זה, אומר שליח הציבור לבדו "עננו" בחזרה של תפילת שחרית.

לכל הדעות, אין אומרים "עננו" בתפילת ערבית של מוצאי התענית, אף על פי שמתפלל כשעודנו שרוי בתענית.

מקורות: הנה מרן הבית יוסף (סימן תקסה) הביא דברי הכל בו (סימן סא, דף כד ע"ג), שנהגו שלא לומר היחיד עננו אפילו בשחרית, אלא בארבעה צומות בלבד. וכתב על זה הבית יוסף, שנראים דבריו אפילו לדעת הגאונים בארבע צומות, ואומר בכל תפילותיו, אפילו יאחזנו בלמוס ויאכל, כיוון שתיקנו חכמים להתענות בו, שייך שפיר לומר עננו ביום צום התענית הזה. ע"כ. ובשולחן ערוך (שם סעף ג') כתב ב"ד הלשון: יש אומרים, שאין היחיד אומר עננו, כי אם במנחה, שמא יאחזנו בלמוס, ונמצא שקרן בתפילתו, אבל שליח ציבור אומר גם בתפילת שחרית, כשהוא מתפלל בקול רם, שאי אפשר שלא יתענו קצת מהקהל. ובארבע צומות גם היחיד אומר בכל תפילותיו, אפילו יאחזנו בלמוס ויאכל, שייך שפיר לומר עננו ביום צום התענית הזה, כיוון שתיקנו חכמים להתענות בו. ע"כ. וממה שכתב, שבארבעה צומות היחיד אומר "בכל תפילותיו", מתבאר שסובר שיש לומר עננו אף בערבית של ליל התענית, וכדעת הר"ף והרמב"ם והרא"ש והראשונים הנ"ל. וכן כתבו לבאר דעתו, המאמר מרדכי (שם סק"ו), ובביאור הגר"א (שם). וכן פסק בשו"ת הרדב"ז חלק ד' (סימן אלף וק"ב), וכתב בן אפילו לענין תענית יחיד, שכן הסכימו רוב הראשונים והאחרונים. ע"ש. אולם הרמ"א בהגה שם כתב: ונהגו בכל הצומות, שלא לאומרו, כי אם במנחה בלבד, מלבד שליח ציבור, שאומרו שחרית כשמתפלל בקול רם. ע"כ.

אמנם מרן היחיד"א בברכי יוסף (סל' תקסו טוף סק"א) כתב, שמנהגם לאומרו רק במנחה. ע"ש. והמאמר מרדכי (סימן תקסה סק"ז) כתב גם כן, שמנהגם לאומרו רק במנחה, אך כתב על זה, שאינו מנהג נכון, ושראו לאומרו בערבית, בשחרית ובמנחה, וכדברי מרן, ובפרט לפי הנוסח שלנו, שאין אנו אומרים ביום צום תעניתנו, אלא ביום התענית הזה. ואם הוא מתפלל עם הציבור, כל שכן לאומרו, וגם בלילה שלפני התענית ראוי לאומרו, אלא שכיוון שהמנהג פשוט שלא לאומרו אף בשחרית, יש לסמוך בזה על סברת הר"ד, שאין לאומרו בערבית מעיקר דינא דגמרא. (עיי' לעיל). ובתשעה באב, יש לאומרו גם בערבית, וכן נראה לי לנהוג, ואין בזה משום שינוי מנהג מכמה טעמים, ומכל מקום אין לנו כח להנהיג לאומרו, כיוון שיש לו למנהג על מה לסמוך. עכ"ל. ובספר שולחן גבוה (שם סק"ב), כתב, שמנהגם לאומרו בשחרית ובמנחה בלבד. ע"ש. והיינו משם שחוששים לסברת הר"ד הנ"ל, וכמו שכתב המאמר מרדכי, וכן העיד על מנהג זה בספר גדולות אלשע דנגור (סימן תקנו סק"א). ע"ש. ובאמת שמלבד הר"ד הנ"ל, נראה שהוא מנהג קדמון, וכבר הוכירו הרשב"א בתשובה ח"א (סימן קמב), וכנ"ל. ובשו"ת ויקרא אברהם אדאדי (דף קכג ע"ד) כתב, שהעיקר בזה כמו שכתב השו"ע שקיבלנו הוראותיו, לומר עננו בערבית, בשחרית ובמנחה. ע"ש. ובסידור עץ חיים (דף קצט ע"א) מבואר, שכן מנהג תימן, לאומרו בערבית בשחרית ובמנחה. ע"ש. ועיי' עוד בזה בספר זכרי כהונה (מערכת ע' אות ו'), וממה שכתב מרן הראש"ל זצ"ל בשו"ת יחוד דעת חלק ג' (סימן מא), ובשו"ת יחוד דעת למחר"ן חון חלק א' (חלק א"ח סימן כ"א. ע"ש).

ערב יום הילולתו של הצדיק, רבינו חיים בן עטר זצוק"ל, הידוע בכינויו 'האור החיים הקדוש', יחול החודש בע"ה ביום ט"ו בתמוז (השנה בע"ה ב-4 ביולי למיניינם), ולכן הנני מוצא לנכון להעלות על הכתב סיפור יפהפה, שקראתי ב'משכני אחריו' (במדבר חב עמוד רס, עיי' שם באריכות), אודות קורות חייו ומופתיו של הצדיק, שהיה מגדולי המקובלים, אשר פירושו על התורה התחבב על כל שדרות העם.

מסופר כי בשלהי מלחמת העולם השנייה, התקרבו גיסות הנאצים, בפיקודו של הצורך רומל ימ"ש, לאל-עלמין שבמערב מצרים, בכוונה לחסל את יהודי מצרים, ולאחר מכן את יהודי ארץ ישראל. לנוכח המצב הקשה, ערכו הצדיקים הקדושים, רבי שלמה מזוויהל ורבי ישראל מהוסיאטין זצ"ל, תפילות נרגשות על ציונו הטהור של 'האור החיים הקדוש'. דקות ספורות לאחר שהאדמו"ר מהוסיאטין השתטח על קברו של הצדיק ובכה בדמעות שלישי, התרומם הלה מהציון ואמר מספר מילים, שהרטיטו כל לב: 'לרשע לא תהיה שליטה בארץ ישראל. כף רגלם של הנאצים לא תדרוך בארץ הקודש!'

לימים, סיפר האדמו"ר, כי בעת שהשתטח על קברו של 'האור החיים הקדוש', חזה בשם הוי"ה ברוך הוא, המאיר באור מוזהב על הציון הטהור, ומיד הבין כי התקבלה התפילה, ורבינו חיים בן עטר זצוק"ל פעל בשמיים, שלא תדרוך כף רגלם של הצוררים בארץ ישראל.

והנה, לאחר מלחמת ששת הימים, כשהעיר העתיקה נפתחה ליהודים, הלך המספר לציון 'האור החיים הקדוש' זצ"ל, ונחרד ממראות הזוועה, שעוללו הירדנים בבית הקברות. הרשעים ניפצו מצבות רבות והרסו את המקום, אולם לתדהמתו, בקברו של 'האור החיים הקדוש' זצ"ל, לא הצליחו לגעת. היה שם עובד ערבי, שהעיד כי היה נוכח עת הטבח בקברים. 'גם אני הייתי אמור לשבור את המצבה יחד איתם', סיפר הערבי, 'אולם אמרתי כי אינני מוכן לעשות זאת, ונמלטתי על נפשי'. אותו ערבי נהג בשעתו להביא למנהל תלמוד התורה שם ('המסורה') מרגינה שיוצרה בשעתו במפעל 'בלובנד'. באחת מהפגישות, סיפר הלה למנהל, כי עיניו ראו ולא זר, כיצד שני ירדנים באו ועמדו לנפץ את המצבה, אולם לפתע התהפך עליהם סלע, והם מתו במקום - על כך ודאי אפשר לציין את מאמר חז"ל: 'צדיקים במיתתם נקראים חיים' (ברכות יח וכו').

עוד ידוע, כי גם בחיי חיותו של הצדיק, נהג 'האור החיים הקדוש' לקרב רחוקים בכל דרך אפשרית, כפי שהעיד הגאון הקדוש, רבי גרשון מקיטוב זצ"ל, גיסו של ה'בעל שם טוב' הקדוש, ששאל את 'האור החיים הקדוש', מדוע הוא מדבר עם אנשים שאינם יראי שמיים, והלה השיב: 'כך היא דרכי לקרב את הרחוקים'. כך החזירים לצור מחצבתם, וכך היא דרכם של אנשי מוסדות הישיבה, הקרויה על שמו של הצדיק, זכותו תגן בעדנו!

חורת הקבלה
המקובל הגאון הרב יצחק בצרי שליט"א

תהיה בן אדם!

שוו בנפשכם, שאם גוי רוסני או צרפתי היה עומד למשפט, כלום היה כל העם הרוסי או הצרפתי חש את עצמו כאילו הוא יושב על ספסל הנאשמים?

הזוהר הקדוש בפרשת בראשית (כ ב) מבאר את הלימוד מן הפסוק "אדם כי ימות באוהלו" (במדבר יט יד). כי יהודי נקרא 'אדם', להבדיל מעובדי הכוכבים, הגויים. השם 'אדם', אינו על שם הבשר והגוף הנראים לעין, אלא על שם הנשמה, הנמצאת בתוככי האיש. כאשר כתוב (שמות ל לב): "בְּשֵׁר אָדָם", משמע: הבשר, הינו המלבוש של הנשמה, הנקרא 'אדם'. וכדברי איוב (י יא): "עוֹר וּבָשָׂר תִּלְבַּשְׁנִי וּבְעֶצְמוֹתַי וְגִידַי תִּסְכְּכֵנִי", אנו מבינים, כי גם עור גופו בכלל זה, ולכן רק האיש היהודי נקרא בשם 'אדם', על שם נשמתו הטהורה, השוכנת בתוך גופו הגשמי.

מבאר הזוהר (פרשת ויחי), כי זה הטעם, שטומאתו של היהודי בדווקא, גדולה לאחר פטירתו, כיוון שבעת הפטירה, יוצאת מן הגוף כל קדושת קונו, דהיינו: הנפש, הרוח והנשמה. הם נפרדים מהגוף, ולכן בשעה זו, כוחות הסיטרא אחרא שורים עליו. בדרך זו, מבאר האור החיים הקדוש, על פי משל על בעל בית, שהיו אצלו שני כלים: אחד מלא דבש; ואחר מלא זבל. והנה, לאחר זמן מה, סביב אותו הכלי שהיה מלא דבש, התקבצו מאות זבובים ורמשים; ולעומתו, סביב הכלי שהיה מלא זבל, התקבצו מעטים. כך, בשעה שאדם מישראל נפטר: בצאת הנפש, מתרוקן הגוף, וכאשר כולו מלא מצוות וחסדים מתוקים, מתקבצות סביבו קליפות לאין קץ, שהן כוחות הטומאה, המשתוקקים להידבק בקדושה. לכן יטמא באהל, ואפילו אלף בתים מקורים ואחד פתוח, תמלא הטומאה את כל החלל המקורה ותנסה לינוק מהקדושה.

סביב מאמר חז"ל הנ"ל, התפתח סיפור, המהווה פרק מרתק בתולדות עם ישראל, וזה לשונו: בתקופת הגלות, נדרש עם ישראל לא פעם להשיב לשוואני תשובות על משפטים שונים בתלמוד, אשר היו נראים כפוגעניים כלפי שאר האומות, כמו ב"משפט בייליס" המפורסם, שערך המשטר הרוסי ליהודי בשם מנדל בייליס. הממשלה העלילה על אותו יהודי, שכביכול רצח נער גוי, בכדי להשתמש בדמו לצורך מצווה. בבית המשפט אמנם נכח הנאשם, אך לצדו ישבו כל היהודים על ספסל הנאשמים. שונאי ישראל העלו את כל הטענות הנושנות, ובין השאר הזכירו כי בתורת ישראל ניכרת התנשאות על שאר האומות, לרבות התרת דמם וממונם של הגויים. לצורך העניין, גויסו בעת המשפט טובי הוגי הדעות ואנשי המחשבה, וזאת בראשות רבה של מוסקבה, הרב יעקב מזא"ה, בכדי להזים את טענות הקטגוריה, שהיו כביכול מבוססות על ציטוטים ומובאות מהתלמוד ומדברי חז"ל, שסולפו והוצאו מהקשרם. אחת מהטענות ליחס המשפיל של התלמוד כלפי אומות העולם, היה מאמר חז"ל, אשר חזר והדהד בחלל אולם בית המשפט: "אתם קרויים אדם ואין עובדי כוכבים קרויים אדם" (יחזקאל לד לא), והצורך בתשובה מוחצת היה ברור.

לפתע נזכר הרב מזא"ה, כי בין מאות האגרות שהופנו אליו בנושא המשפט, היה גם מכתבו של רבי מאיר שפירא מלובלין, שנתן לה מענה הולם. מיד העביר את תוכן התשובה לסנגוריה, וזו הושמעה באזני חבר המושבעים: "אתם קרויים אדם, פירושו שרק עם ישראל נחשב כ'אדם' אחד. שוו בנפשכם, שאם רוסני או צרפתי היה עומד למשפט, כלום היה כל העם הרוסי או הצרפתי חש את עצמו כאילו הוא יושב על ספסל הנאשמים? וכי היו כל בני עמו יוצאים להגנתו ופועלים לזיכויו? אולם בקרב היהודים, הלא עיניכם רואות: יהודי אחד הואשם - והנה כל העם היהודי יושב על ספסל הנאשמים! מתייצב להגנתו! אכן, אתם קרויים 'אדם', ואין עובדי כוכבים קרויים בני אדם - אלא אנשים."

פניני דוד
האדמו"ר הרב דוד חניניה פינטו שליט"א

מפעים לראות כמה טרחה מתייגע האדם, כדי לזכות בדור ישרים מבורך, ולפרנסם בכבוד. ואם בכל אדם פשוט הדברים אמורים, על אחת כמה וכמה בגדולי ישראל, שדווקא בדורנו, יימצאו קטני אמונה, שיטילו ספק בנפלאותם. לכן, אבקש לחרוט הנהגות אבותיי הקדושים זיע"א, אשר מסרו נפשם וקיימו את הפסוק: "וְהָאָמֶת וְהַשְּׁלוֹם אֶהְיֶה (זכריה ח יט), שהרי האהבה, היא היא שהנחילה לישראל תורה שבע"פ לדורותיה, ולימוד מנפלאות הצדיקים, הוא שיביא בע"ה לכל אחד ואחד את מבוקשו, כמעשה אבות - סימן לבנים.

נביא להלן סיפור מרבי יאשיהו זצוק"ל, שהתרחש בקונסטנטיין, שם התגורר יהודי עני, שלמחייטו התפרנס בדוחק ממסחר גרוטאות. באחד הימים, בעודו ממיין סחורה כהרגלו, מצא צורה קטנה מנחשת, שהייתה נרמית לו כעבודה זרה. בלי אומר ודברים, השליכה לערימת הנחושת והמשיך במלאכה. לפתע, שמע בת קול: 'יהודי, למה תזניחני?!' הקול המורד הכניס בלבו פחד נורא. הוא הביט סביבו, ומשלא הבחין בדבר, הניח כי היה זה פרי דמיונו. והנה לאחר זמן, שוב נשמע אותו הקול: 'למה תניחני בחרפה', ושוב נבעת האיש, או אז כשנשמע הקול בפעם השלישית, והפעם - מתוך כבי זעקה: 'רחם עליי!', הבחין העני, כי הקול בוקע מערימת הנחושת. נבר ומצאה. 'אם תניחני על הארצו', המשיך הקול, מובטח לך, שתרוויח היום במסחר. נטה העני התמים להאמין, כי למעשה אין בבקשה זו כל רע, והנה זה פלא, באותו היום, אכן הצליח במסחרו. למחרת, הוסיפה הצורה: 'אם תנקני, תרוויח כפול'. העני, שראה כי טוב ביום אתמול, מילא ברצון בקשתה, ואכן רוויחו הוכפלו. וכך ביום השלישי וכו', עד שנעשה עשיר מופלג, ואתה צורה הפכה לפסל מכובד בביתו. הכסף הרב אמנם סימא את עיניו של האיש, אולם לא שכח הלה את עברו באשפתות, וכשהיה נשאל בדבר, היה משיב בטבעיות: 'הכל בחסדי השם'. בנוסף, הקים ישיבה לתלמידי חכמים, מילא כל מחסורם ונהג להרבות בצדקה לעניים, שהיו סמוכים על שולחנו - עד שכל בני העיר כיבדוהו.

יום אחד, בהגיע לעיר הצדיק המקובל רבי יאשיהו פינטו, הרי"ף זיע"א, שיצא לבער עבודה זרה, שמע על היהודי העשיר, שביתו כבית ועד לחכמים, והוא מרבה בחסד ובצדקה. התקין הרי"ף, ניגש לבקר והתקבל בסבר פנים יפות, הן ללימוד והן לסעודה מפוארת, אלא שבעיצומה, הביט על פני האיש, ומשהו לא התיישב לו. הן נאמר: "חֻקְמַת אָדָם תֵּאִיר פְּנֵיו" (קהלת ח), ועל אדם זה, ניכר כי בור ועם הארץ הוא. אם כן, מניין לו העושר וההכבוד? שאל הרי"ף על כך חכמים, שהסבו עמו, אך אלה רק ידעו לספר לו, כי פעם היה סוחר בגרוטאות, ולפתע הפך לעשיר. התפלא הרי"ף, ובתום הסעודה, שיבח את הסוחר על מידת הכנסת האורחים, ומיד שאלו לפשר העניין, וזאת בתקיפות דקדושה, מה שגרם לסוחר ליראה מפני הבאות, והלה ישב וגילה לצדיק את כל שאירע.

'האם אתה עדיין יהודי כשר כקודם?' שאלו הרי"ף. 'בוודאי', השיב העשיר. 'בכל יום אני מייחד שמו באומרי 'שמע ישראל', ואני אוהב תלמידי חכמים, כפי שמעשי מוכיחים'. ואם יציעו לך עושר נוסף, כדי שתעבוד עבודה זרה?', נדהם העשיר מעצם השאלה. 'חלילה! עבודה זרה? הרב. לא ולא!'. 'אם כך', ביקשו הרב, 'הראה נא לי את אותה צורה'. נכנסו השניים אל החדר, שם נגלה לעיני הרי"ף המראה הנורא. מיד הלם בה בכח ובעוז, עד שהפכה לאבק שהשליך לאשפה. 'דע לך', פנה הרי"ף אל העשיר: 'כי כל המצוות שקיימת מיום שהתעשרת, היו מכח עבודה זרה לשמה, שהיא אסורה בהנאה. אמנם עשית זאת בשגגה, ובוודאי שהקב"ה לא יקפח שורך, כי גם אגת לילדיו, אולם אם אתה חפץ שלא לאבד זכויותיך, הן בעולם הזה והן בעולם הבא, עליך להשמיד לאלתר את כל הרכוש שצברת. לבו של העשיר נצטב, ועם זאת, ללא כל שהיות, רץ לקיים את דברי הרי"ף, ושלח אש בנכסיו. הנושא הפך לשיחה בקרב יהודי העיר, אשר נפעמו לראות כיצד הביא עליו הסוחר ברגע את עוניו, כדי שלא ליהנות מכספי עבודה זרה, כשכל מבטחו בקב"ה. ואמנם, ברכת הצדיק התקיימה בו. בני העיר זכרו היטב את דאגתו בימי עושרו, והגישו לו עזרה רצופה - ללמדנו, כי בכל אדם יש חלק א-לוה ממעל, כי בצלם א-להים נברא, ויכול הוא לקבל את הכח מאת הקב"ה לסייע לשני, בבחינת "איש את רעהו יעזרו ולצחו יאמרו חֻק" (ישעיהו מא).

ברכתו

של מרן הראש"ל

רבנו יצחק יוסף שליט"א
לתפארת עולם התשובה

עדים אנו בחודשים האחרונים
לגלים שליליים נגד ציבור שומרי
התורה והמצוות, עם איומים מצד
אויבנו הגויים, ברם, בד בבד עיינו
רואות גלי התעוררות והתחזקות
בכל רבדי העם, הצמאים וכמהים
לשמוע דבר ה'. ולכן, פנינו
לקבלת דעת תורה ממורנו ורבנו,
מרן הראשון לציון הרב הראשי
לישראל, הגאון הרב יצחק יוסף
שליט"א. התרגשנו, התמלאנו
ביראת שמיים - והעיקר, קיבלנו
תשובות מופלאות, והתחזקנו
מהוראת השעה.

להלן מכתבו:

זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מנוול אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני הדור כפני הכלב, הבן אינו מתבייש מאביו - ועל מה יש לנו להישען, על אבינו שבשמים" עכ"ל.

כולנו עדים להתגשמות סימני הגאולה הנזכרים: "חוצפא יסגא" - מי אינו רואה את החוצפה ועזות הפנים, המצויה כיום בכל מקום ומקום!?

"היוקר יאמיר" - עיננו רואות יוקר המחיה, שרק מתגבר והולך;

"מלכות תיהפך למינות" - כולנו עדים להתערבות מערכות המשפט בכל דבר הקשור לדת וכו'.

כעת, מה שנותר לנו, הוא לדבוק בסיום דברי חז"ל: "ועל מה יש לנו להישען? על אבינו שבשמים". היינו, להתחזק ולהתקרב כל אחד, כפי יכולתו ועל פי מדרגתו, אל התורה הקדושה, לבוא לשיעורי תורה ולהתמיד, לשלוח את הילדים ללמוד בחינוך תורני וכן על זה הדרך.

דור הולך ונעלם

לצערנו הרב, רק בשנה האחרונה בפרק זמן קצר, הסתלקו מאתנו כמה מגדולי ומאורי ישראל, מנהיגי הדור, קברניטי העדה, ובראשם: מרן ראש הישיבה חכם שלום הכהן זצוק"ל, הגאון הגדול רבינו שמעון בעדני זצ"ל, מרן ראש הישיבה רבי גרשון אדלשטיין זצוק"ל ועוד

שומה עלינו כיהודים מאמינים, לאחוז באומנות אבותינו, פלך השתיקה, חרף כל הקשיים הכרוכים בכך. ובמקום להתווכח ולהתעמת עם אחינו הטועים, פשוט לשאת תפילה לפני השי"ת, שיערה עליהם רוח טהרה ממרום ו"שבו בנים לגבולם" (ירמיהו לא). ואמנם, מתוקף תפקידי, הנני מסתובב ברחבי הארץ ובתפוצות, ובכל פעם ב"ה נוכח בהתלהבותם והתפעלותם של אחינו הרחוקים מהתורה ומהמצוות, מכל אותם יהודים, הצמאים לשמוע דבר ה' ולקבל ברכה מחכמי הדור. השיא מגיע לקראת הימים הנוראים, כאשר רבבות חובשי "כיפות שקופות" ממלאים אצטדיונים, ובמקום אשר נשמע קולם בשאגות המשחקים, מקבלים עליהם עול מלכות שמיים ברוב עם ובהתעוררות נפלאה. אשרי העם שככה לו.

קידוש שם שמיים

כמה קידוש שם שמיים ראינו לא מכבר בעיר בני ברק, כאשר מפגינים הגיעו לבוות, להשמיץ ולהקניט את ציבור בני התורה; ובמקום להשיבם כדרכם, יצאו לקדמם בשמחה באוכל ובשתייה, עד שאחד המפגינים הזיל דמעות קבל עם ועדה, מתוך התרגשות בשמיעת שירי השבת הקדושה. אותם השירים הזכירו לו את בית אבא, המקום הנעים בו גדל בשחר נעוריו - דבר זה מלמדנו ומרמז לכל יהודי, באשר הוא, ששיטת ההסתה לא תצלח, אל מול האהבה והאחוה, אותה נמשך ונשדר כלפי אחינו הטועים.

'מחאתנו' נגד מחירי הדת, הינה בעשה טוב, כאשר כל יהודי ידאג לעשות טוב עם סובביו, לעודד, לעזור, לתמוך וכו'. כל פעולת חסד ואהבת ישראל, מוסיפה נדבך חשוב לקירוב לבבות אחינו בני ישראל אל אבינו שבשמיים. כיום, נשאלת השאלה: "אכשור דרא? בתמיה" (יבמות לט, ב ובפרש"י) - דווקא בדור זה תבוא הגאולה? עלינו לדבוק באמונה שלמה שכן! ישנם מרצים רבים טובים ונכבדים, המפיצים את דבר ה' ברמה, וכל יהודי באשר הוא, יכול להתחבר בנקל אל תלמיד חכם, המדבר בדיוק בשפתו, ויכול בקלות להשפיע עליו ולהעלותו על המסילה הנכונה והישרה. צריך רק לעזור ולתווך ביניהם.

שיטת ההסתה לא תצלח, אל מול האהבה והאחוה, אותה נמשיך ונשדר כלפי אחינו הטועים

זהו בדיוק הזמן והעת להתקרב לתורה ולמצוות, בפרט בתקופה זו, כאשר גם שומעים את אויבינו ומבקשי רעתנו מכריזים מלחמה נגד עם הקודש היושב בציון, אשר אמרו: "לכו ונבְּחִידֵם מגוי ולא יזכר שם ישְׂרָאֵל" (תהילים פג), וקינו צרעות של מחבלים צמאי דם, מנסים בכל דרך להשמיד את עם הקודש. ומה גם, כי כעת הגיע חודש תמוז, וידוע מה שדרשו רבותינו, כי תמוז ראשי תיבות: זמני תשובה ממשמשים ובאים - כך כל אחד יוכל להכין את עצמו כבר מעכשיו לשנה הבאה עלינו לטובה ולברכה.

התגשמות סימני משיח בימינו

אין ספק, כי אנו נמצאים בדור 'עקבתא דמשיחא', ורואים את סימני הגאולה בחוש, כפי שמנו אותם חז"ל (מסכת סוטה מט ע"ב): "בעקבות משיחא, חוצפא יסגא ויוקר יאמיר, הגפן תיתן פריה והיין ביוקר, ומלכות תיהפך למינות ואין תוכחת. בית ועד יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבלן ישום ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר, ולא יחוננו, וחכמות סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת. נערים פני זקנים וליבנו,

ואליכם הקוראים - ברכת מרן הגאון הרב יצחק יוסף שליט"א

אסיים בדברי ברכה לכל העוסקים בקדשים, ימים כלילות, על מנת להביא את דבר ה' לכל בתי ישראל ולקרנם בעבותות אהבה אל אבינו שבשמיים, ובכללם לעורכי גיליון יקר זה 'תפארת', אשר כשמו כן הוא, בהביאו את תפארת היהדות לכל רבדי העם באשר הם.

היה רצון מלפני אבינו אל עליון, שחפץ ה' בידם יצלח, ויזכו להרבות כבוד שמיים ולהשיב רבים מעוון.

זכות התורה הקדושה תגן בעדם ובעד כל קוראי שורות אלו, להתברך בכל מילי דמיטב בני חיי ומזוני רוויחי, וברכות שמיים מעל לעם ישראל בכלל ולקוראי הגיליון בפרט, שיתמלאו משאלות לבם לטובה, ובכל אשר יפנו ישכילו ויצליחו, ויעלו מעלה מעלה בתורה וביראת ה' טהורה, מתוך אושר ועושר בריאות איתנה ונהורא מעליא, שובע שמחות וכל טוב.

בברכת התורה,
יצחק יוסף, הראשון לציון
הרב הראשי לישראל

והעצומה, ויזכה לברכתו משמי מרום. זכינו שהותר לנו ירושה רוחנית גדולה וענפה, עשרות ספרים מלאים זיו ומפיקים נוגה, ובפרט בתחום ההלכה למעשה. **איך נחת רוח גדול יותר, ממנו שיקבע לעצמו ללמוד בספריו הבהירים, ויסיים בע"ה את אחד מהם ביום ג' במר חשוון הבעל"ט,** היום בו כבו המאורות ונסתלק מעמנו למגינת כל עם ישראל בארץ ובתפוצות. נסע הוא למנוחות ועזב אותנו לאנחות. וזאת נחמתנו בעונינו, בהותרו לנו לברכה, ספרות גדולה ועשירה, אשר כל החפץ ליטול יבוא ויטול, להביא ברכה אל ביתו, והוא בוודאי יפעל ברכת הצלחה וישועה, עבור כל הלומדים וההוגים בתורתו והממשיכים במורשתו.

מתוך לבו הטהור - לב הארי, אל אחינו בני ישראל, די בכל אתר ואתר, להציל את אחינו מרדת שחת. אין ספק, כי אם היינו זוכים כיום לאורו, היה מעורר ומחזק אותנו להמשיך ולהתמיד ככל יכולתנו, בקירוב יהודים נוספים אל אבינו שבשמיים, ובפרט את בני הנוער, הצמאים לאהבה.

תשובה ושלום נחת רוח למן הגאון הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

כל יהודי החפץ לתרום לשלום ביננו ובין עצמנו ומול הצוררים הרוצים לכלותינו, יעשה נחת רוח למן אממו"ר רבן של ישראל זצוק"ל, **יקבל על עצמו ללמוד בקביעות ממשנתו ותורתו הרחבה**

גדולים מעתיקי השמועה. הן אמת שזכו הם לאריכות ימים ושנים, אולם הדור נפרד מאותן דמויות הוד, אשר הלכו לפני המחנה. גדולי ישראל, שחרף כל המכאובים, ישבו והגו בתורה הקדושה בהתמדה נפלאה למען כלל ישראל שומה על כל אחד ואחד מאתנו להתחזק ולהשלים את החלל החסר, כל יהודי ויהודי כפי יכולתו, בקביעת עיתים לתורה, בהתחזקות בענייני צניעות, בענייני כשרות המאכלים, בחינוך הילדים על טהרת הקודש והצלחה מהרחוב הקלוקל ועוד.

כאשר זכינו ומן אממו"ר רבן של ישראל, רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל, הלך לפני המחנה, היה מעורר תדיר את הציבור לשוב אל ה' יתברך ולהתחזק בשמירת תורה ומצוות. הוא היה קורא

פיתוח האישיות

הרב יצחק פנגר שליט"א

אדם אחד הגיע לריאיון עבודה בבניין משרדים גדול. כשהתהלך במסדרון, ראה עטיפה של וופל זרוקה על הרצפה, ופשוט היה לו שהוא מתכופף, מרים וזורק אותה

לפח האשפה. במהלך הריאיון מול מנכ"ל החברה, נשאל הלה על קורות חייו ומעט על ניסיונו, אך במהרה בישר לו המראיין: "התקבלת לעבודה! ואם אתה תוהה למה דווקא אתה, אגיד לך: נכון שהניסיון המקצועי שלך מרשים ואתה נעים הליכות, אולם גם לפניך ישבו מולי מועמדים מקצועיים ונחמדים לא פחות. העניין הוא, שדרך מצלמות האבטחה, ראיתי אותך מרים את עטיפת הוופל מהרצפה, וזה מצא חן בעיניי. כי זה מקרין עליך: על האכפתיות, על העין הטובה, על ההתחשבות בסביבה - זה בדיוק מה שאני צריך פה איתי, אז קדימה - שיהיה בהצלחה."

בואו נלמד מזה ונזכור, שכל מעשה שאנו עושים בחיים בכל תחום, גשמי ורוחני, בין אם יש מצלמות ובין אם אין, יש לו השלכות. לפני שננסה להבין ביחד את מה שנמצאו כשבעת העיקרים, המנחים את המעשים שלנו, וממילא גורמים להשלכות, ננסה לבאר מהיכן נובעים ההרגלים, וכיצד אנו יכולים לסגל לעצמנו הרגלים נכונים.

מחקרים מעידים, כי 95% מהמעשים, נובע מהרגלים. כשאתה חוזר על פעולה שוב

קוקטייל הצלחה חלק א

עיקר השגת ההתקדמות אליו יתברך, היא על ידי מניעות ועיכובים דווקא

ושוב, היא מתפתחת להרגל, כמו למשל: כשאתה קובע לעצמך שעה קבועה ביום ללמוד הלכות; או להבדיל - מעשן סיגריה מסיגריה. ידוע שהיום, אנו בדור לא פשוט, שיש לו הרגל לבזבז את הזמן על הבלי העולם הזה. מה שאתה צריך לשאול את עצמך זה, האם מה שעשית היום למשל, היה ניצול יעיל של הזמן שלך? האם לפעולת קריאת שורות אלו כעת ממש, תהיינה השלכות עבורך, שתגרמנה לשיפור חיייך? **זכור כי איכות המעשים שלך (שהופכים להרגלים), היא היא שתקבע את איכות התוצאות,** ולהפך. האנשים המצליחים ביותר, ולא משנה באיזה תחום, הם פשוט חדורי מטרה, ולכן מספקים לעצמם תוצאות חיוביות.

אז איך מפתחים הרגלים נכונים, שמביאים אותנו למעשים איכותיים, שיביאו עמם שיפור חיים? כאן מגיעים 'שבעת העיקרים': (א) **בהירות (ב) התמקצעות (ג) מעצורים (ד) יצירתיות (ה) ריכוז (ו) התמדה (ז) אומץ.**

פעם אמרו שהאדם מנצל רק 10% מהמח שהקב"ה נתן לו, מהפוטנציאל שלו, ושאר ה-90% נשארים אי שם ב"כוננות"; היום טוענים שאנשים מנצלים רק 2%, וזאת בד"כ על מנת לדבר עם החברים על דברים בטלים, לכתוב הודעות ולצפות במסכים. סגלו לעצמכם הנהגות חדשות נכונות וקבועות, שיהפכו להרגלים, כמו למשל: זמן איכות קבוע עם המשפחה, שיעור חזיון ואמונה (אחד ביום לפחות), פרגון תדיר לאישה והרבה הרבה הכלה לסביבה.

ואמנם, הקשיים הם חלק בלתי נפרד מההתקדמות, אז שאף אחד לא יצפה שהדרך תהיה קלה עבורו. אין מציאות כזו בעולם. נראה אותך אומר לחבר'ה שאתה מוותר על מסיבה גדולה, כי יש לך שיעור קבוע. קשוח. ומה לגבייך? האם את מסוגלת לעצור שיחה עם החברה, בדיוק כשהיא באה לספר לך רכילות מפתיעה? הרי הצבת לעצמך מטרה לשמור על לשון הרע. זכרו, כי כל דבר טוב - קשה להשיגו, ובפרט כאשר המטרה נעלה. כמו במדרגות, שצריך מאמץ בכדי לעלות מאחת לשנייה, כך בחיים ובכל תחום. המעבר בהכרח כרוך בקושי כזה או אחר.

מובא על הפסוק: "**פְּמַרְאָה אֱלִיּוֹ אֶתְוַדַּע**" (במדבר יב), על ידי הרב מקאומיר זצ"ל, כי: 'עיקר השגת ההתקדמות אליו יתברך, היא על ידי מניעות ועיכובים דווקא' (מאמר יחזקאל עמ' 144). מצוין הרב, שכמו שבמראָה, אתה צריך שמהוה יחסום את הזכוכית מאחור, וזו הדרך היחידה שבה אתה רואה את מבוקשך (בד"כ את עצמך), כך גם בהתעלות רוחנית - דווקא החסימות, הקשיים והמניעות, הם הדרך להצלחה ולהשגת המטרה הרצויה. הם ודאי לא נועדו לשבור אותך או לגרום לך לחשוב, שאין הדרך שלך רצויה, אלא להפך. אדם צריך לקבל החלטות ולהציב לעצמו מטרות ואתגרים לשיפור החיים, **והעיקר להתקדם!** לא לתת לדברים בטלים לשבור או לעכב אתכם, וגם אם יש טעויות בדרך, זה לגיטימי ואף הכרחי - רק כך משתפרים ומתיעלים.

חובת הלבבות חלק ב'

הגאון הרב יגאל כהן שליט"א

כל אדם בעולם נולד בזמן ובמזל מסוים: יש כאלה שנולדו במזל של עשירות, וכל מה שהם נוגעים בו, הופך לזהב; ויש להפך, שנולדו במזל של עניות, שאף שהם חכמים ויצירתיים מאוד, הם תמיד מפסידים. כן, יש אדם שנולד במזל של בריאות, ולמרות שהוא מרבה באכילת ממתקים ואינו דואג להתעמלות גופו וכדומה, בכל זאת, הוא בריא; לעומתו, יש אחד שנולד במזל של חולי, וגם כשהוא משתדל לאכול בריא ומקפיד על פעילות גופנית, עדיין נצרך הוא לרופאים. כך הדבר לגבי כל ענייני האדם: יש שנולדו במזל של זוגיות טובה, ומיד כשמגיעים לפרקם, מוצאים את הזיווג משובש נשמתם; כאשר לעומתם, יש שנולדו במזל של קושי במציאת זיווגם, וגם לאחר שכבר מצאו (אם מצאו), לא רוויים נחת משלום בית.

שלא יהיו לי ילדים, ואליעזר עבדי הוא יורשי. השיב לו הבורא יתברך: **”צא מאצטגנינות שלך, שאין מזל לישׂראל”**; **”הבט נא השמימה וספר הפוכבים אם תוכל לספר אותם, ואמר לו בה יהיה זרעך”** (שם ה). כלומר: אתה, אברהם, מעל כל המזלות, ובעזרת המעשים שלך, תוכל לשנות את המזל שלך! כפי שאכן ב"ה קרה.

אדם שמתפלל לבורא עולם, בוטח בו במאת האחוזים ועושה תשובה תדיר, יכול לשנות את כל מצב המזלות, שהוא נולד בו. שמעתי בשם הרב אלימלך בידרמן, שסיפר על רב גדול בירושלים, שהיה בקי בחכמת כף היד, ובכך היה עוזר ליהודים רבים ואומר להם מה עליהם לתקן. מסופר כי בעשרת ימי התשובה, נהג הרב להסתגר בחדרו בלא קבלת קהל, וכשנשאל מדוע דווקא בימים חשובים אלו, הוא בוחר שלא לעזור לאחרים, השיב ואמר: **”אם תצלמו את כפות ידיכם במכונת צילום בימים אלה, שכולם מתעוררים לתשובה, תמצאו שכל הקווים משתנים: קו הפרנסה, החיים, הזוגיות, הילדים – הכל משתנה לפי מעשיו של האדם, כך שכעת אין תועלת בדבר”**.

אז נכון, שכל אחד מאתנו נולד במזל מסוים, אך בידינו אנו לדרך במעשינו ולשפר כל פן ופן בחיינו, שהרי: **”תשובה תפלה וצדקה מעבירין את רע הגזירה”** – ועל כך כותב רבנו בחיי (כפי שביארנו בחלק א בעלון 'תפארת' זה): **”מי שבוטח בזולת הבורא יתברך...”**, היינו שסומך על חכמתו הוא, עושרו וחבריו, **”מסיר האלקים השגחתו מעליו”**. כלומר, הוא נשאר עם המזל שהוא נולד בו, ובעצם מפסיד בזה את השגחתו של בורא עולם, שהיא מעל המזל ואינה תלויה בדבר.

ומה לגבי מידות האדם! אכן כנ"ל. יש אחד שנולד כעסן גדול; ולעומתו, אחר שאינו מרגיש שום צורך לכעוס. כך הדבר גם לגבי שאר העניינים.

האמנם?! הרי זה נשמע כמשהו בלתי הפיך. האם עלינו להשלים עם המזל שנולדנו בו, ולקבל את עצמנו כמות שאנחנו?! על כך מלמדים אותנו חז"ל, כי: **”אין מזל לישׂראל”** (שבת קנו). עם ישראל למעלה מההשפעה של המזלות. הווה אומר, שכל יהודי, אף אם נולד במזל של עניות, יכול לשנות את מזלו, ולהפוך לעשיר מופלג, וזאת על ידי המעשים והמחשבות שלו בחיי חיותו. בדיוק כפי שאברהם אבינו נולד במזל, שלא יהיו לו ילדים, אולם לאור מעשיו, הבטיח לו בורא עולם שכן: **”אל תירא, אברהם, אנכי מגן לך, שׂכרך הרבה מאד”** (בראשית טו א). שואל אברהם: **”מה תתן לי, ואנכי הולך עירי...”**, **”הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי [אליעזר] יורש אתי”** (שם ב-ג). והרי: **”נסתפלתני באצטגנינות שלי, ואיני ראוי להוליד בן”**. היינו: **”ראיתי בכוכבים (אברהם היה אסטרונום מומחה),**

בדיוק כפי שאברהם אבינו נולד במזל, שלא יהיו לו ילדים, אולם בורא עולם הבטיח לו שכן

ישראל מעל המזל

העלון מוקדש לרפואת ניסים בן עליזה הי"ד
בין כל חולי עמו ישראל

העלון מוקדש לרפואת המקובל הרה"ג רבי דוד שלום בן ויקטוריה בצרי
בין כל חולי עמו ישראל

העלון מוקדש להצלחה וישועה סלי בת חנה ה"ה גיא יעקב בן שרון ומשפחתו

העלון מוקדש לעילוי נשמת יצחק בן טורן רבקה
בין כלל נפטרי ישראל ז"ל

להתפארת השבת
משולחנם של גדולי ישראל

תפארת
ברכתו של מנו הראשון רבנו יצחק יוסף שליט"א לתפארת עולם התשובה

הקדשה לכל הישועות
למצטרפים למצוות זיכוי הרבים בהפצת העלון **מכספי מעשר** בעלות סמלית:
alon@tiferet.co | 03.3140010

הרב שניר גואטה שליט"א

ביטחון והשתדלות

מספרת לנו התורה הקדושה על יצחק אבינו, שהיה מחפש בארות מים ומרבה לחפור, וכאשר היה מוצא, היו הפלישתים סותמים לו אותם. כך חזר ונשנה אותו תרחיש מספר רב של פעמים: יצחק היה ממשיך וחופר, והם היו ממשיכים וסותמים. עד שלבסוף, נענה הקב"ה למאמציו, ככתוב: **"יאמר פי עתה ה'רחיב יהוה לנו ופרינו בארץ"** (בראשית כו). ואני תודה: 'ריבוננו של עולם, מחילה שאני שואל, מה פשר העניין? האם העבודה של יצחק אבינו, היא חפירות?' אומר החפץ חיים: **"עניין הבארות, אשר חפר יצחק מלמדנו, שלעולם לא ירפה האדם את ידיו מלהמשיך את העסק אשר התחיל"**. בפשט משמע, פתחת עסק, אל תעזוב אחרי יומיים. הרי מה הבעיה שלנו? את הולכת ללמוד גרפיקה, עובדת קשה, ולימים, כשאת נוכחת שזה מכביד עלייך? את עוזבת והולכת ללמוד הוראה; עוברת, ואז מבינה שאין בזה די פרנסה. כנ"ל ברובד העמוק יותר, לגבי כל ההתנהלות בחיים. אתה קורא 'פלא יועץ', ולאחר שבוע, בא אליך חבר עם חידוש מ'מסילת ישרים'. אתה מתחיל לתרץ לעצמך: 'האמת, אני לא כ"כ מבין את ה'פלא יועץ'. יכול להיות שאני צריך להחליף ספר'. אמרת שאתה מפסיק לדבר לשון הרע, עברת יום, יומיים, בום נפלת בעניין שסקרן אותך, ומאז כבר לא הקפדת - חשוב שתבינו, שהעצירה הזו, היא היא מלאכת יצה"ר. אני יכול להבין, שזה

מכעיס מאוד כשלא מצליחים, אולם על זה בדיוק, מלמדת אותנו כאן התורה, שגם יצחק לא הצליח, אולם לא יותר, דבק במטרה וזכה. אומר החפץ חיים, כך הדבר הוא בכל העניינים החומריים והרוחניים כאחד: הן במסחר, הן בלימוד תורה, הן בצניעות והן בכלל - אם אתם לא מצליחים, אל תעזרו! כי **"סוף הכבוד לבוא, ואם נכשל תחילה, אבל יעמוד על אמינותה"** (חפץ חיים על התורה).

מסביר רבי מנחם מנדל מקוצק, שכשרבקה אמנו הייתה הרה, היא ודאילא תיארה, שיש בבטנה שני עוברים. כשהייתה עוברת ליד בית כנסת, החלו בעיטות בבטנה, והלה הניחה שצדיק גדול עומד להיוולד לה; אולם גם כשהייתה עוברת ליד מקום טמא, רוצה להחזיר שם את הבנות בתשובה, שוב הייתה מרגישה בעיטות, ולא הבינה. ואמנם, מבארת לנו התורה, כי **יש לנו כאן לימוד לדורי דורות**: יעקב ראה שעשיו ירצא לפניו, והוא הבין היטב שלא יהיה בכור, אולם חשוב היה לו להראות לקב"ה השתדלות, ולכן תפס בעקבו, שהרי **"לא עליך המלאכה לגמור, ולא אתה בן חרין להקטיל מין"** (אבות ב). גם לגבייך זה מדובר, גברת צעירה. יצאת למספר שידוכים, וזה לא הולך. התפללת וזה תקוע, ואתה - העסק שפתחת לא מצליח, הפרשת מעשר ולקוחות לא נכנסים. מה 'הגיגוני' שתעשו? תתייאשו. קל. לא ולא. אומר דוד המלך **"קנה אל ה' חֵק וְאַמֵץ לַבָּהּ"** (תהלים כו). מאבר הרבי מקוצק, שהברכה ניתנה בסוף ליעקב שלא התייאש, כיוון שהשם שמח בהשתדלות ובהתמדה שלו, ולכן עזר לו. אתם רק תתחילו ותתמידו, ואו: **"ישלח משמים וישעני"**.

לכתחילה, אם חושבים על זה, למה בעצם יצחק רצה לברך את עשיו? הרי ידע טוב מאוד, שהבן שלו אחוז בשיא הטומאה. איזה אבא לא מכיר את בנו?! כעת, תקשיבו טוב להברקה! למרות שידע! יצחק מחזיק בדעתו, שעשיו עדיין יכול לחזור בתשובה - על זה אומר ה'שפת אמת': **'נראה שבוודאי ברכת יצחק לעשיו, באופן שהיה מרוחק מהקדושה, עם כל זאת, יוכל למצוא הארת הקדושה, כי בוודאי גם יצחק ידע שאינו צדיק, רק שסבור שעוד יוכל להתקרר לקדושה'**. מכאן, שכאשר בירך יצחק את יעקב, הרי סומא (עיוור) היה, ואחז בכך שהוא מברך את עשיו ומושך אותו מהסיטרא אחרא. ממשיך ומבאר השפת אמת: **'וברכה זו נשל יעקב, והוא לדורות לזרעו, שגם שאנחנו, הרחוקים, נוכל למצוא את הנקודה הקדושה'**.

אמנות התורה

הרב ראובן רועי מזרחי שליט"א, כולל דעת קנית ירושלים עיה"ק

כותב רבנו בחיי בן יוסף זצוק"ל בספר חובות הלבבות: **"וממה שראוי לך לבחון בו מענייני העולם, שתסתכל תמיד באחרית הדברים, שהם מתקשים עלינו ומזדמנים לנו, ותראה בהם פליאה גדולה, כי הרבה דברים באים על כורחנו, ונשבח באחריותם, ובהיפך"** (שער הבחינה פרק ה); ואני מחדד, כך הדבר בחיים של כולנו: ההתחלות קשות, העמל הראשוני מר, זו דרך העולם, אין האור ניכר אלא מתוך החושך, אולם לבסוף **"ומעו יצא מתוק"** (שופטים יד).

על החיטה הגדלה באדמה, כתוב בילקוט שמעוני (שמואל א רמז קג א"ר ברכיה א"ר חנינא בר איקס בש"ר יהודה), כי ראשי החיטה בוקעים בארץ, באופן שחמשים אמה באדמה, ולפני שהם נרקבים, לא פועל דבר. ממש בזמן גסיסה, ריקבון, בעת שהכל נראה שחור, ללא כל סימן חיים, אולי אף אחרי החיטה בטיפול נמרץ חדר מיון). יוצא לדרך אותו גרגר חיטה העדין והרך, ועושה דרכו לעומק האדמה - שם עדיין לא נח על משכבו, שהרי נתקל באבנים, מחפש מים ומינרלים כדי לשרוד, ועדיין קשה לו, אולם הוא לא מוותר, ממשיך ביתר שאת ואף אומר שירה. כותב 'עלי תמר' (על ברכות פרק ט'), כי בפרק שירה, החיטה אומרת: **"ממַעֲמָקִים קָרָאתִיךָ ה' "**, וזאת כיוון שדווקא בעת הצער העמוק שלה, לאחר שירדה כל כך נמוך עם כל שורשיה, דווקא אז היא חזקה! היא בוקעת מהאדמה במלוא כחה - ולאחר זמן מה, רואה אור! וכאשר באים רוחות חזקות בניסיון חוזר לערער את ביטחונה, היא עומדת איתנה, למורת ניסיון בעבודה קשה ונאחזת בכוחותיה האחרונים ובשורשיה החזקים.

לולי הקושי העצום של החיטה והריקבון הנורא, לא הייתה מצליחה להשריש ולהגיע לכדי 25 מטר מתחת לפני האדמה! ללמדנו, כי **הירידה, ככל שאנו חווים, תמיד תהיה סימן לעלייה**. החיטה שרה לקב"ה וקוראת לו ממעמקי הקושי שלה. ה' שומע, ומסמן לה לא לדאוג, כי מהשירה שלה יצא הרבה מתוק. ואמנם, אותה חיטה עדינה וקטנה מצמיחה למעלה מ-600 גרגירים! ככתוב: **"וכבר נאמר, כי ימצא בגרגיר אחד של חיטה שלוש מאות שיבולים, ובכל שיבולת, יותר מעשרים גרגרים"** (חובות הלבבות שער הבחינה פרק ה).

ואני מסכם, כדברי רבנו בחיי זצוק"ל, כי ישתבח החכם, החונן והמסובב להוויות הדברים בחיינו אנו, מן הקטנות והחלושות ועד הגדולים האדירים, כפי שאמר: **"ולו נתַּכְנֵנוּ עֲלֵי לֹוֹת"** (שמואל א פרק ב) - גם כשמרגישים ריקבון בכל תחום בחיים, אל ייאוש. נלמד מהחיטה את דרכי הבריאה, ונאמר שירה ותודה לבורא עולם. **"ה' צִלְף עַל יַד יְמִינֶךָ"** (תהלים מג) - איתך כל היום, כל הלילה ובכל שעה.

אֲשֶׁר תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ וְאֲשֶׁר תֵּאָדָר יוֹאֵר (במדבר כב ו). אז נשאלת השאלה, אם בלעם מברך והברכות שלו מתקיימות, מדוע ביקש בלק שיקלל, ולא ביקש שיברך אותו שיצליח. תחשבו רגע, אם מי מכם יוצא לקרב, הולך לרב לבקש ברכה, מה אתה אומר? 'הרב, תברך אותי שאני אחזור בשלום, תברך אותי שנתגבר על האויב'. אתה לא אומר: 'הרב, תקלל את האויב'. אולם רשע זה החזיק מגדלתו, ורק ביקש את הקללה.

שימו לב שבכל הפרשה, בלעם מנסה לקלל, ולא עולה בידו. מדוע? כי כשישראל יד אחת, איש לאחיו, אף אחד לא יכול עלינו. גם היום, אם היינו מאוחדים מספיק, אתם יודעים הרי שמשחי כבר היה בא, ואף אויב לא היה מתגבר עלינו. מתעצבן בלק, **וַיִּסְפַּק אֶת פִּיּוֹ** (במדבר כד י). 'מה אתה עושה? קראתי לך לקלל, ו-3 פעמים אתה מברך?!' וזו הפעם האחרונה, הוסיף: **מִבְּרַכְיָה בְּרִיךְ וְאִרְרִיךְ אֲרוּר** (במדבר כד ט), ובכך עצר את העניין, כדי שהקללה לא תחזור אליו. זאת למדנו (במבואר בוהר) עת יצחק גילה שיעקב לקח את הברכות ורצה לקללו. אמר לו הקב"ה: **יִצְחָק יִצְחָק**, וכי את עצמך אתה רוצה לקלל? אם אתה מקלל אותו, את עצמך אתה מקלל! ולהחטיא את ישראל בעריות, באינטרנט פרוץ וכי, כי הקב"ה שונא זימה - ושם לדאבוננו הצליח.

לכן, שכל אחד יחוס על נפשו, על משפחתו, יתחזק, יפסיק עם שנאת החינם, יקפיד על צניעות ושמור פיו ולשונו - כי רק כשאנחנו ח"ו לא קדושים, יכולה לבוא אנדרלמוסיה לעולם ולהרוג טובים ורעים כאחד. מי שרוצה שהקב"ה ישמור עליו, על חלקת האלוקים הקטנה שלו, על הפרנסה שלו, שישמר מן הזימה, והקב"ה יגאל אותנו גאולה עולמים במהרה.

מהקדושה, ואלה מלאכי השרת; ומגד, מלאכים מהקליפה, מלאכי מלחמה. משמע, שאם גם לבלעם היה את אותו הכח לשלוח מלאכים לעשות רצונו, מפרש זוהר, אלו הם מלאכים מהצד האחר (היסטרא אחרא). אולם בדיוק כמו אצל יעקב אבינו, היו אלה מלאכים אמיתיים.

בלק השביע את המלאכים לשכנע את בלעם, שיקלל את העם, וכך כתב לו באגרת: **"עַם יֵצֵא מִמִּצְרַיִם"** (במדבר כב ה) - אומרת הגמרא, כי מצרים, מקום של כשפים הייתה, ככתוב: **"עֲשֵׂרָה קִבְּיִן כְּשָׁפִים יִרְדּוּ לְעוֹלָם, תִּשְׁעָה נְטִלוּ מִצְרַיִם"** (קידושין מט ב). אם כך, מה רמז כאן בלק לבלעם? במילים פשוטות, אמר לו: 'שמע, אם הם יצאו ממצרים, ודאי הם גם יודעים כשפים וקסמים, שהרי רק כך הצליח קומץ של עם בלי כלי נשק, בלי מלחמה, לנצח את עוג וסיוחן גיבורי החייל'. זה כמו שנגיד בימינו, שישראל הצליחה לנצח את ארה"ב ואת רוסיה ביחד. הלא זה יישמע חסר היגיון. ממשיך בלק ובעצם רומז לו: 'אתה מאסטר בכישוף, אני מאסטר בקסמים - שנינו ביחד ודאי נוכל להביסם'.

חשוב לבאר, כי ישנו הבדל בין קסמים ללחישות (כשפים): קסמים נעשים בעזרת הידיים: לוקחים חומרים ועושים עמם קסמים, ולכן כתוב: **"וְקִסְמוֹם קִיְדָם"** (במדבר כב ז); וכשפים נעשים באמצעות הפה (אברא קדברא, הוקוס פוקוס) - בלעם היה אלוף בזה. הגמרא אומרת, שכשרצה לקלל, היה יודע לבוון דעת עליון בדיוק לשעה שהקב"ה כועס (ברכות ז); וכשהיה רוצה לברך, עשה זאת בעת רצון, יש אומרים אחרי חצות הלילה. ואמנם, כשבלעם היה מברך מישוהו להצלחה, היה עולה; מברך מישוהו לכישלון, היה יורד - **"כִּי יִרְעֵתִי אֶת**

מעשה מרכבה

הגאון הרב מאיר אליהו שליט"א

מלאכים מברכים מלאכים מקללים

"כְּשִׂישְׂרָאֵל יָד אַחַת, אִישׁ לְאִחִיו, אִךְ אֶחָד לֹא יִכּוֹל עֲלֵינוּ. גַּם הַיּוֹם, אִם הֵינּוּ מְאוּחָדִים מִסְפִּיק, אַתֶּם יוֹדְעִים הֲרִי שְׂמֵשִׁיחַ כֹּכַב הָיָה בָּא"

על יעקב אבינו, כתוב: **"וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלָאכִים לְפָנָיו אֶל עֵשָׂו"** (בראשית לב ד) - שואל המדרש (זוהר האזינו רצ"ב): מה פירוש "מלאכים"? בלשון חז"ל, מלאך זה שליח; יש אומרים מלאכים שנוצרים מהמזוות שלנו; והזוהר מבאר, שיעקב שלח מלאכים ממש. אם כן, כיצד נאמר גם על בלק הרשע: **"וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים אֶל בְּלַעַם"** (במדבר מג, כב). לבאר לנו כי: **"זֶה לְעֵמֶת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹקִים"** (קהלת מג ז). ישנן כיתות של מלאכים

עצות הזהב לחיבור עם הילדים

ועניין, מה שגורם לאנשי המערכת להקפיד ביתר שאת, ולשים לב יותר אל הילד. פן נוסף שניתן לזכות בו מאותו ביקור, הוא מהצפייה בילד בשעת ההפסקה. ההורה מתרשם גם מהאינטראקציה עם החברים, והילד מתמלא בהרגשה טובה, גאה שהוריו עוצרים את סדר היום ובאים.

ה. שיחות עם הילדים

ישנן מספר הזדמנויות במשך היום או השבוע, בהן ניתן לבנות תקשורת חיובית עם הילדים. **שולחן השבת**, למשל, זה כאילו שהיהדות "המציאה" שיטת תקשורת נפלאה עם כל בני המשפחה, מעין "שיבת צוות", כאשר ההורים הם המנהיגים, הילדים טובבים וכל אמצעי התקשורת מנותקים. קחו לתשומת הלב, שכיוון שאין לדבר בשבת דברי חול, עליכם להכין נושאים מראש ובהתאם. לדוגמא: **כיבוד הורים**, בפרט אם אתם מרגישים, שהשמעת מתרופפת; או **גזל וגניבה**, ודאי אם התברר שהילדים לוקחים זה מזה חפצים ללא רשות; גם **שעת סיפור** במשך השבוע, זו דוגמה טובה להשקעה, התורמת מאוד לנפש הילד, וכאשר זה נעשה בעת ההשכבה, סביר שכיוון שעולים במוחו של הילד זיכרונות כל אותו היום (בביה"ס, בגן, בין החברים, עם המורים), יכול הוא להרגיש בנוח לשתף. ההורה מוזמן לעזור לו בקבלת החלטות, ומעצם השיח, הזמן וההרגשה, מתהרק הקשר ומתגברת האהבה.

לא נקרא רק 'אבא ביולוגי'. וכשאתם מולם, עליכם להציג תמיד חזית שלמה ואיננה. לכן, ההמלצה שלי, היא לצאת קבוע פעם בשבוע, רק שניכם, לבית קפה, למסעדה או סתם לשבת בגינה. תשוחחו, תחשבו ביחד - ועל הדרך, גם תרוויחו זמן איכות.

ב. הקשיבו להרצאות מומחים

נכון שלצאת להרצאות ו/או לסדנאות, זה כרוך במעט טרחה, משנה את סדר היום השוטף ואולי גם מחייב לבטל תכניות (ושלא נדבר על בייביסיטר וכו'). אולם, אלו עדיין אינן סיבות מוצדקות שלא להשקיע בחינוך הילדים. ואם כבר יצאתם, תתמידו! חשוב שתלמדו, תשנו ותיישמו. הלימוד הוא תהליך! הפסקתו בעצם יוצרת פגיעה ברצף, ולפעמים דווקא ההרצאה שדילגתם עליה, היא החשובה לכם.

ג. קראו ספרים והומר לימודי

לפעמים, או לאנשים מסוימים, קורה שההפנמה של העצות והטיפים, נטמעת טוב יותר ע"י קריאת ספרים. עבורם, הספר הוא פתרון אופטימאלי, כיוון שניתן לקרוא את אותן שורות שוב ושוב, לשנן את החומר הנלמד ולהפנים. אשריכם. זו בהחלט נקראת השקעה!

ד. בקרו במוסדות החינוך

עובדה קיימת היא, שכאשר ההורה מופיע מידי פעם במוסד הלימודי של ילדיו, הוא מחזין אכפתיות

חינוך ילדים

הרב אבנר קוואס שליט"א

לדוד המלך היו ילדים, שידאגו לו באחריות ימיו, ובכל זאת כתב בתהילים: **"אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי לְעֵת זְקֵנָה..."**. מדוע בעצם נשא תפילה זו לקב"ה, ולא פנה אל ילדיו? התשובה לכך ברורה: דוד ספג אכזבות קשות מאבשלום, מאמנון, מתמר ומאדוניה בן חגית. ואמנם, לפעמים הילדים מאכזבים אותנו, ונשאלת השאלה: האם הפתרון הוא לא לסמוך עליהם? נחזור לסוגיה, שדנו בה בגיליון 'תפארת' הקודם, עת דוד המלך המשיל את חינוך הילדים ליריית חץ, ככתוב: **"כְּחֻצִים בְּיַד גְּבוּר פֶּן בְּנֵי הַגְּעוּרִים"**. כיצד יורים את החץ (כפשוטו) למרחק? יש לכך תשובה אחת: מותחים את המיתר! מה הנמשל? ההשקעה בחינוך. אם כן, מהי השקעה בחינוך? הורים רבים חושבים שזה משמע לקנות לילד נעלי ספורט מיוחדות, מחשב משוכלל וכדומה. נחמד מאוד, אולם אין זו השקעה בנפש הילד, אלא במעטפת. נו, נו, אז כיצד משקיעים בנפש הילד? נציג לפניכם מספר דרכים:

א. תמיד ביחד

על ההורים לשוחח ביניהם, אודות כל התרחישים בין בני הבית. פעם שאלתי אב אחד, באופן אקראי: 'כמה ילדים יש לך?', השיב לי מיד 5. שאלתי: 'בן כמה כל ילד?' שקט. ניסיתי להקל: 'באיזו ביתה כל ילד?' דממה. ואני אומר: אבא יקר, הברח שתהיה מעורה ושותף עם אשתך בכל הנוגע לילדים. אתה

סיפור אישי

הרב חיים אזיד שליט"א

באחד מימי בין הזמנים, הוזמנתי להעביר שיעור בעיר אילת. יצאתי לכיוון שדה דב, כדי לטוס למקום, ושם עמדתי בתור ארוך, אחרי זוג יהודים, שנראו חסרי סבלנות. 'תקשיבי מרים', קרא האיש לרעייתו, 'אני לא הולך לעמוד בתור הזה!'. 'מה הכוונה?!', שאלה אשתו. 'נעשה קיצור דרך', השיב. 'אעשה את עצמי נכה, וכך יעבירו אותנו בשנייה'. נחרדתי. ואמנם, החל האיש להתקדם, כשהוא צולע באופן בולט. לפתע, עמד איתן כאחד האדם, וקרא לעברי: 'היי, דוס! חייכתי. 'מה הבעיה שלך?' והוא מתקדם לעברי בצעדי ענק, שוכח לרגע את כללי המשחק שלו. 'שלום צדיק', השבתי כדי למשוך זמן (מהפחד©), אולם בלב שלי כבר ענית לו באותה המטבע, שאני רב בפרדס כץ, ויש לי תלמידים, שהיו עד לא מכבר עבריינים בדים, אז שיוחר להתעסק איתי. אולם, מיד התעשתתי וענית בכבוד הראוי: 'אני פשוט נפעם מהקב"ה, איך ברגע אחד, הפך נכה לבריא. מעניין איזו מצווה עשית היום שזוכית'. הבחור התבלבל מדבריי: 'על מה אתה מדבר, לכל הרוחות?!', הוא לא ציפה לתשובה וסירב להיכנע לתכניתו. 'זו, זה ממני, לך תעבוד במקום לשגע אותי'. התחלתי למלמל תהלים: **"יושב בשמים ישחק ארצי וילעג למו..."**, כי קומבינה אפשר לעשות על כולם, אבל לא על ה'; מתפלל כי הקב"ה יאיר את עיני היהודי. והנה, דייל שעבר במקום שאל אם יוכל לעזור, ואשתו מיהרה להשיב: 'כבר שנים שיש לבעלי פוליו'. נדהמתי. הדייל מיהר להביא כיסא גלגלים לבחור, שהחל שוב לצלוע, והוא מרים עיניו לעברי ומחייך בניצחון.

המשכתי את דרכי, ולאחר כ-45 דקות, נחתנו באילת. משם פניתי לבית המלון, על מנת להתכונן מעט על ההרצאה שתכננתי בעניין הנצרך ביותר בדורנו - אמונה - אולם לנגד עיני חזרו מראות האיש בשדה, שאני מאמין, כי התנהג כפי שהתנהג מחוסר ידיעה. ואמנם, כפי שלמדנו בגיליון 'תפארת' הקודם, שבורא עולם מדבר אלינו תדיר, ואם הראה לי את המחזה הזה, שחוץ מלהתפלל על אותו יהודי, לא יכולתי להועיל, אשלב זאת בשיחה אפרופו אמונה. כמה דקות לפני ההרצאה, הרגשתי שאני צריך קצת אוויר, אז יצאתי החוצה, כשלתפע אני רואה ברחבה הסמוכה, את אותו הזוג לנגד עיני. 'שבת שלום חברים', הקדמתי. 'שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא'. האיש הביט בי, הסיט מבטו לעבר אשתו והחזירו אליי: 'הרב, זה לא מצחיק. אני יודע שאתה יודע שעשיתי את עצמי, והוא משפיל מבט. 'אבל!' מיד הרים ראשו, 'נראה לי שהיום הבנתי, שיש אלוקים'.

'נו נו', המשכתי לחייך. 'ספר לי כיצד הגעת למסקנה?' ואז הוא הצליח לרתק גם אותי: 'כפי שראית, הצלחנו לדלג על התור, אולם בפתח המטוס עמד דייל, שבישר לי שאין מקום פנוי לנכים, אלא בטיסה, שיוצאת שלוש שעות אחרי'. 'אוהא', ניסיתי להצטין התעניינות. 'זה לא הכל, הרב, אני קמתי מהכיסא וצעקתי שאני בריא, וזה היה בלוף, אבל הדייל התעצבן עוד יותר וסגר לי את הדלת בפנים. אל תשאל, נאנח האיש. 'חיכינו כמו טמבלים שש שעות! במקום להגיע ב-45 דקות'. חיבקתי את הבחור, ושאלתי: 'לאן פניכם מועדות כעת?', 'יש לנו אירוע, שם נוכל קצת להירגע', השיב. 'למה לכם אירוע בשבת?' שאלתי. 'הרי אמרת שאתה כבר יודע שיש אלוקים, בוא תשמע עליו קצת. הצטרפו אליי, ואני מבטיח לכם, שלא רק שזה ירגיע אתכם, אלא גם יהיה אירוע משמעותי בחיים שלכם'.

קיצור דרך לתשובה

'נו באמת?!' פקפקה האישה, 'איזו תזמורת יש אצלכם בשבת?', 'יהיה פייטן', השבתי בקור רוח, למרות שחשתי בנימה של העקיפה. 'וחוץ מזה, אני מעביר שם שיחה. בואו בשבילי. אדאג שתשבו בשורה הראשונה'. וכך היה. שילבתי בהרצאה ביאור לפסוק: **"שחור טוב יבקש רצון, וירש רעה תבואנו"** (משלי יא), שהחכם משתדל לראות כמה טוב לו, ובעת הצורך, מבקש עזרה מה'; ואילו האחר, מחפש ומשתדל להוכיח רעה, והרי הדרוש רעה, תבואנו מעצמו. בני הזוג ישבו קשובים, כשבין ההמונים, עיניי רואות אותם מתרגשים ואף בוכים. כן בוכים!

רגע לפני שסיימתי, קם האיש ממקומו ופנה לעבר הבמה. המאבטחים ניסו למנוע ממנו, אולם סימנתי להם שזה בסדר. 'סליחה, כבוד הרב', פנה אליי בשאלה. 'אני יכול לספר משהו?'. 'הבמה לרשותך', השבתי. 'שבת שלום', פתח האיש את דבריו ופנה לקהל: 'שמי בועז, ואני ורעייתי הכרנו רק היום את הרב'. ואז החלו מחיאות כפיים, שגרמו לי להסמיק. 'זכינו להיות במקומות רבים בעולם' המשיך האיש, 'אולם בשעות האחרונות, זו הפעם הראשונה שהבנו שנינו, שבמקום הזה לא היינו. במקום הזה שאתה מבין שיש אלוקים'. המשיך וסיפר את שאירע, ובנימת סיום הוסיף: 'הרב ידע היטב את מעלליי, ובכל זאת חיך אליי. בהתחלה זה עצבן אותי, אולם בסופו של יום, הבנתי שהדרך של הרב, היא היא דרכו של האלוקים! וזה השיעור שלי לחיים!' קהל ההמונים עמד על רגליו והחל להריע.

לימים, יצרתי קשר עם הזוג שהקסים אותי, והזמנתי אותם לשבת קודש בביתי. בואו נגיד, שראיתי במו עיני את הכתוב: **"הבא ליטור מסייעים אותו"** (משלי ג). כיום, הבחור לומד בכלל, ואשתו גנת מצליחה בב"ב. כן, כן. זוהי דרכה של התורה, שבכוונה להמיס מחיצות ולקרר יהודים אל אביהם שבשמיים, וזו מעלתה של א-מ-ו-נ-ה.

רוצה להבין יותר ולהתחזק?

מהיום

יש לך חבר!

ללמוד איתו תורה

תגיד לנו מי אתה

ואנחנו נתאים לך את חברך

הלכה

מוסר

תורה ומדע

חיזוק

ביטחון ואמונה

בכולל

בטלפון

בזום וואטסאפ

ללימוד תורה בזמן הפנוי
וכדרך הנוחה לך

03-314-00-10

alon@tiferet.co

דבר איתנו

תפארת

משהו חדש מתחיל...

גדולי ישראל ♦ גדולי הרבנים ♦ יריד מעצבות ענק

הרבניות המחזקות ♦ האמניות האהובות

מופעי סליחות מרגשים!

להשתתפות ביריד המעצבות

03-3140010

alon@liferet.co

כ"ד באלול
בנייני האומה

10.9

חכמת נשים

האמנית הרבנית חדוה לוי

שם החודש 'תמוז', המרמז לנו בראשי תיבותיו: **ז**מני **ת**שובה **מ**משמשים **ו**באים, נועד לעורר אותנו להתבונן בכל תחומי החיים: היכן יש מקום לתקן, לשפר, הן בעצמנו והן בסביבתנו. אם תחשבי על זה, זו בעצם אחת ממתנותיו של הקב"ה, שעוזר לנו להיערך ליום הדין הקרב ובא, לעשות תשובה לפני סיכום שנה ולהיערך להתחדשות השנה הבאה עלינו לטובה.

ראוי לציין, כי בשלוש השבתות הקרובות, קוראים הפטרות, שכולן אודות פורענויות; ואילו מיד לאחר תשעה באב ועד לסיום השנה, קוראים הפטרות של נחמה. מחדד לנו בעל התיבות שלום, כי שלושת השבועות של בין המיצרים, אינם רק ימי אבלות על חורבן בית המקדש, אלא גם ימים שנועדו לעורר בנו את תחושת החיסרון והשתוקקות לאהבת חיים, או במילים אחרות: לתיקון שנאת החינם, שגרמה לחורבן הבית, וגורמת היום לקרעים בנינו ובין עצמנו.

כל הכוחות הרוחניים הטמונים בנו, לעתים 'נעלמים', נוכח הנטיות האגוצנטריות והחומרניות שלנו. לכן, עלינו לפשפש במעשינו, כעת יותר מתמיד, ולגרום לאותה התגלות רוחנית לשוב אלינו, ככתוב: "כָּל רִפְיָהּ הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמִּצְרִים" (איכה א). מלמדים אותנו חז"ל, כי דווקא בימי בין המיצרים, ניתן להשיג

בריאות הגוף והנפש

הרבנית ר. בצרי יעצת חזונה ובריאות

כתב הרמב"ם: 'הואיל והיות הגוף בריא ושלם מדרכי השם הוא, שהרי אי אפשר שיבין או ידע דבר מיריעת הבורא והוא חולה. לפיכך, צריך להרחיק אדם עצמו מדברים המאבדין את הגוף, ולהנהיג עצמו בדברים המבריין (המבריאים) והמהלילים' (הלכות דעות פרק ד).

את נלחמת וממשיכה ללכת, למרות שטרם טעמת את מתיקות בית המקדש שלך, או לא הרגשת עדיין את הארת פני השם כלפיך.

"יָפוּ פְּעָמַיךָ", יקירה! המשיכי והתקדמי באמונה שלמה בדרך התורה שלך. היי נאמנה לערכים, לביטחון ולתקווה, כי בסופו של דבר, ודאי תגיע הישועה! וכשהיא תגיע, היא תיבנה - ירושלים שלך בלב - ותאיר לעולם כולו את מתיקות הגאולה.

בין מיצר לגשר צה מסתתר לו אוצר כל מה שעובר... יעבור ואחרי הגלות והחושה יפציע האור תאמיני שהאור שלך מאיר את היום ויזרח אף יותר גם מחר

המשיכי ותעלי לירושלים (שלך), ותזכי להתעלות בכל תחומי החיים!

רוצה להתייעץ עם הרבנית? כתבי לה:
alon@tiferet.co

הבריא שלו, כיוון שהוא עשיר בחומרים בעלי פעילות ביולוגית בשם "קרוטנואידים", המועילים לתיקון ה-DNA ואף למניעת נזק לתאים.

ברוקולי - חוקרים גילו, כי הברוקולי מרפא סרטן. הוא מכיל ריכוזים של תרכובת "גלוקורפאנין", המגנה על ה-DNA ומהווה נוגד חמצון רב עוצמה. הברוקולי הוא אנטי ויראלי ונוגד כיבים, הוא מאיץ את סילוק האסטרוגן מהגוף, ומהווה מקור לכרומום, שעוזר בוויסות האינסולין והסוכר בדם.

אוכמניות - שיח האוכמניות נפוץ מאוד באזורים קרירים באירופה. במשך מאות שנים, השתמשו בפירותיו לטיפול במספר מחלות, כמו: טחורים, דיונטריה, דלקות בדרכי העיכול, זיהומים בפה, דלקות עיניים ועוד. האוכמניות מכילות כמויות גדולות של "ביופלובנואידים", הצובעים אותן בצבעי האדום העזים. הן מונעות היווצרות של קרישי דם וחמצון של השומנים, ולכן טובות גם למניעת הזדקנות העור. הודות לפעילותן האנטי דלקתית, הן מחזקות את כלי הדם ומשמשות לטיפול גם בדליות ברגליים ובשטפי דם פנימיים. בנוסף, עקב כמות גדולה של טאנינים, המצויה בהן, מסייעות האוכמניות לטיפול באבנים בכליות ובדלקות בדרכי השתן, וכן בדלקות מפרקים ובשיפור ראית הלילה. באוכמניות נמצא גם מרכיב הפובנואיד "אנטוציאנדין", שעוזר לייצב את כלי הדם ומשפר ורימת הדם לעיניים ב-80%!

ובנימת סיום, הוא ששלמה אומר בחכמתו: "שומר פיו, ולשונו - שומר מצרות, נפשו" (משלי כא כב), כלומר שומר פיו מלאכול מאכל רע, או מלשבוץ יתר על המידה; ולשונו מלדבר דיבורים שליליים.

את האמונה, שהלכה אי שם לאיבוד ונשתכחה מהלב במשך השנה; ומסבירים, ש"כָּל רוּפְיָהּ", היינו: כל מי שתרדוף אחרי השם, כדי להשיג, לרוות מישועתו, תמצא אותו בלבה, בפרט בימים אלה, "ימי השתוקקות, שבהם משתוקקים ישראל ומצפים לישועה. וימים אלה מסייעים לבניית בית המקדש" (נתיבות שלום).

אומרת הגמרא: "מֵה יָפוּ פְּעָמַיךָ בְּנַעְלִים בַּת נְדִיב" (סוכה מט), ונשאלת השאלה: מהי המעלה הגדולה של נעלי העולים לרגל?, שהרי להר הבית ולבית המקדש, אסור היה להיכנס עם נעליים (ברכות סג), אולם בדרכם, עדיין היו עם נעליים. ללמדנו, כי בזמן שאת בדרך הנכונה, עם 'נעליים', סביר שיהיו לך המון ניסיונות: אולי תתעיפי בדרך, או שפחות תאמיני בעצמך ובכיוון שבחרת. ואמנם, "פְּעָמַיךָ בְּנַעְלִים": הזמן הזה שקשה לך, השעה שאת מרגישה שהרבה בחיים שלך כביכול נעול,

בין יתר הדברים שמונה הרמב"ם בנ"ל, מלמדנו הרב על תכונתם המופלאה של מוצרי מזון מסוימים, העשירים בוויטמינים ובמינרלים, שצריכתם מהווה רפואה לגוף האדם. להבדיל, אף גדול הרופאים היוונים, היפוקרטס, שנחשב כ"אבי הרפואה המערבית", והיה אמון על אסכולות רבות בבית הספר הראשון לרפואה בעולם המערבי, טען כי המזון, הוא המרפא לגוף האדם, וטבע את המשפט: "יהיו מזונותיך לתרופותיך, ותרופותיך למזונותיך".

עוד מלמדים אותנו מחקרים אפידמיולוגיים בני ימינו, כי התועלת במזונות מלאים, גדולה יותר מזו של מרכיב בודד, המכיל ויטמין או מינרל מסוים, וכן כי חשיבות רבה ניכרת לצריכת מזונות, העשירים ב"מיקרונוטריאנטים", הכוללים את הוויטמינים החשובים להזנת הגוף, שבעצם מהווים את אבני היסוד ומנגנוני התיקון של ה-DNA.

אז היכן ניתן למצוא את אותם אבני היסוד ונוגדי החמצון ל-DNA? סביר שאצלך במקרר:

תרד, גזר, פלפל אדום, עדשים, שעועית לבנה, ברוקולי, אוכמניות, פטריות, ביצים, שמן דגים, סרדינים; כמו גם במוצרי מזון הכוללים מינרלים חשובים כמו מגנזיום, בינהם: שקדים, שיבולת שועל, בננות, טופו; וכן בגרעיני דלעת, המכיל אבץ.

וכעת, כדי להניע אתכן ל"קום עשה", נפרט להלן על כמה מהם, הידועים כבעלי תכונות ריפוי:

גזר - מיץ גזר או מרק כתום, הם בחירה מוצלחת לרפואה מונעת, ולא רק הודות לטעמם הטוב. מחקרים מעידים, כי הגזר מצדיק את המוניטין

האמיני באמונה שלמה שאי"ה

השנה את מתהתהנת!

כי או טו ט"ו באב
היום המסוגל ביותר לזיווג הגון!

המקובל הרב יצחק בצרי שליט"א
שנוסע במיוחד לעמוקה

יתפלל עלייך!

בציונו של רבי יהונתן בן עוזיאל זי"ע
ובישיבת המקובלים (!)
"השלום" בירושלים

כתבי את שמך ושם אימך
alon@tiferet.co | 03.3076126

ובי"כ נשמת בלית מחמת!

סגולות חודש

תמוז

עין טובה - אומר האר"י ז"ל, כי כל איברי גוף האדם מחוברים כנגד חודשי השנה, כאשר חודש תמוז הוא כנגד עין ימין; וחודש אב כנגד עין שמאל. בערב ר"ח תמוז, נשלחו המרגלים לתור את הארץ במשך 40 יום עד לתשעה באב, וכיוון שראו ודיברו רעה על הארץ, דווקא בזמן זה, ישנה מסוגלות לתקן את פגם הראייה, וזאת ע"י שינוי נקודת המבט שלנו. הווה אומר: להודות על הטוב שיש לנו (בריאות, בית, בעל, ילדים וכו'), במקום לקחתו כמובן מאליו; להביט על הטוב שבאחרים סביבנו, במקום להתמקד ברע; לברך על אותם דברים ש"סגורים" לנו בחיים (פרנסה, זיווג וכו'). כי ודאי שהכל בהשגחה פרטית לטובה, במקום להתלונן, להיכנס לייאוש ולאבד תקווה.

עבודה על המידות - מזלו של חודש תמוז, הוא סרטן, בעל האיברים החדים והנוקשים, שחי במים קרים וצוננים. מכאן שבחודש זה, חשוב לעבוד על צינון מידת הגאווה ועל הגברת מידת הענווה; להקפיד על הלשון שתהא רכה, ודאי על לשון הרע; להבליג, לוותר ולהרבות באהבה; "לראות" בלב שלנו רק דברים טובים, וממילא לפתח מידת חמלה גם כלפי הסביבה.

שתפו את השם יתברך - קחו לכם שעה מדי יום במהלך כל ימות החודש, ללא טלפונים, ללא הסחות דעת. רק אתם והקב"ה, ודברו! השתדלו בכל הכוח לא להקשיב לאותם "מרגלים" המנקרים לכם במח. אם מישוה פגע בכם, אל תמהרו להאשים אותו, כי ברור מעל לכל ספק שאתם הצורקים. נסו לשתף את השם יתברך דווקא בכף זכות עליו; אם אתם מרגישים שהמזל שלכם "תקוע", וכבר עברתם את גיל השידוכים, במקום להתמרמר, תסמכו על השם שזה לטובתכם. אולי השידוך שרציתם, היה נגמר חלילה באסון לאחר שנה, אולי העסק שעבדתם עליו כל כך הרבה ובסוף נסגר, זה כי הקב"ה מוזמן לכם עבודה קלה עם פרנסה כפולה.

הקפידו על הציצית - מבאר רש"י, כי הלב והעיניים הם "המרגלים" לגוף, המניעים אותו לעבירות. העין רואה, הלב חומד והגוף מבצע את העבירה. אף בציצית כתוב: "ולא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". הלב נותן לעין את האפשרות לראות את מה שהוא רוצה, ורק אחרי כן, העין רואה - והגלגל מסתובב חזרה אל הלב ומשפיע. זו כנראה הסיבה, שהציצית היא התיקון של חטא המרגלים, עליה אנו מסתכלים מתוך רצון לזכור את השם יתברך, ובכך מפתחים עין טובה, להבדיל מהמרגלים שעינם הייתה רעה.

איך זכה יעקב במטבעות זהב

קריאות הילדים ומשה'לה בראשם. "תקנה לנו בגדים חדשים?" התרגש יעקב והשיב: "השם שלח לנו פרנסה, ואכן בעזרתו אקנה לנו כל צרכי החג, ואפילו מעט ממטקנים".

עד מהרה, הגיעה השמועה שמשפחתו של יעקב התעשרה רבגע, לאזניו של הגביר, שסיירב להאמין וניגש לביתו, כדי לברר. "מהיכן יש לך כסף, יעקב? הרי אינני מפרנס אותך, איך השגת עבודה?" ספר לו יעקב את שאירע. "מה?! התפלא הגביר ונעם גדול אָחזו. "זה לא יאמן! איך קורה דבר כזה? אני רוצה לראות במו עיני!" ניגש יעקב עם הגביר, והראה לו את המטבעות הרבות. "אוקה. צדקת יעקב. כעת אני מבין, שבאמת בורא עולם, הוא זה שמפרנס."

עלינו לזכור היטב, ילדים יקרים, שהקדוש ברוך הוא דואג לנו כל הזמן. הוא שומר עלינו, הוא נותן לנו אכל לאכל ובגד ללבוש - ואם חסר לנו משהו, פשוט צריך להתפלל ולבקש ממנו. וגם אם לא קיבלנו מיד את מה שבקשנו, זה לא אומר שהוא לא הקשיב לתפלה שלנו. עלינו להמשיך לכבד את ההורים שלנו - ולהתפלל שוב ושוב! וכשהשם יחליט, הוא יתן לנו אפילו יותר ממה שבקשנו ©

הרבות שהרוויח. שמח ומרצה מעצמו, כל מטבע בלשונו, והכניסה לשק מלא. באותה חנות, שה גם הקוף של הגביר, שהתבונן בו בסקרנות, וכיון שראה שהוא מכניס את המטבעות לפיו, נרמה היה לו, כי הגביר אוכל את המטבעות. כשיצא הגביר לרגע לקבל אורחים נוספים, ניגש הקוף (שידוע כי הוא מחקה בני אדם). פתח את שק המטבעות, והחל לאכל אחת אחרי השניה בתאבון גדול. אולם בטנו התמלאה במהרה, ולאחר דקות ספורות, נפל הקוף ומת.

חזר הגביר, ראה את הקוף המת על הרצפה, ומיד צינה את משרתו להשליכו. או אז, עצר רגע ואמר לו: "יש לי רעיון. קח נבלה זו, והשלף אותה לתוך ביתו של יעקב, היהודי החבוף, שלא העריך את זה שאני מפרנס אותו." וכן היה.

אבא'לה, נבהלו הילדים בביתו של יעקב, כשראו שהחלון התנפץ ונזרק לביתם קוף מת. החלו לבכות ולצרח, מסיטים את המבט מהמראה הנורא, אלא שפתאום, רעש גדול נוסף הבהיל את כולם, ומשהפנו מבטם, הפתעו כל בני הבית לראות, כי בטנו של הקוף פשוט התפוצצה, וממנה נשפכו מטבעות רבות של זהב.

הנהה הבכיות והבהלה הנוראה, רבגע בודד אָחד, הפכו לצהלולת של שמחה. התקרר יעקב, הרים עיניו לשמיים, ואמר: "בורא עולם, תודה!"

"אבא, עכשיו תהיה לנו סעודה בחג?", נשמעו

יעקב היה מוכר בחנות משקאות של גביר עשיר, לשם היו מגיעים גויים רבים, משתכרים ומתגלגלים על הספסלים. העבודה הייתה קשה ליעקב עם כל הלכלוך, ריח היין החריף וכו'. יום אָחד, הגיע הגביר לחנות, ישב עם יעקב ואמר: "איזה יופי שבכותי יש לך כאן פרנסה. אנשים אוהבים את המקום שלי. למזלך אני מעסיק אותך אצלי". תהה יעקב, שהיה יהודי ורא שמיים: "יש אלוקים גדול בשמיים, שהוא זה שמפרנס אותי, וגם אותך אדוני". פעס הגביר על דבריו של יעקב, קם ממקומו ואמר: "ברגע זה חרצת את גורלך. אתה מופטר! אתה חצוף! ולכן לא אפרנס אותך יותר!"

היו אלה זמים ספורים לפני חג, בהם כל היהודים היו עסוקים בהכנות רבות. והנה, יעקב, כעת בלי פרנסה, אין לו כסף, כדי להיערך לסעודת החג. הילדים של יעקב הסתובבו רעבים עם בגדים בלויים. אף אָחד מהם לא הרגיש שהחג קרוב, ודאי לא שמח בשמחתו.

יום אָחד נכנס משה'לה, אָחד הילדים של יעקב לביתו, וראה את אביו, כשהוא לבדו בוכה ומתפלל שהשם יעזרו לנו. התרגש מאוד משה'לה, וכבר באותו הלילה, לפני שקרא קריאת שמע שעל המיטה, דיבר עם השם, התחנן והתפלל, שבורא עולם ישלח לו אוכל, כדי שאבא ישמח. כך חזר והתפלל עד לערב החג ממש.

מנגד, נראה אותו הגביר, כשהוא מאשר בחנות המשקאות, יושב וסופר את מטבעות הזהב

מצאו 10 הבדלים

ברכות לזכים מגיליון הבכורה
משפחת חזן מאשדוד

תשבץ
תמוז ועוד
מס' 2

		6		4		3	2	1
					8			7
		11		10				9
17		16		15		14		13
				20		19		18
	23			22				21
			27		26	25		24
		29					28	
								31
								32
	35		34		33			36
			38			37		
								40
						39		

- מאונך**
- (2) שחרר את היונה בחודש זה כדי לראות אם הסתיים המבול
 - (3) ירק מאכל שיש לנקותו היטב ע"מ להכשירו מתולעים
 - (4) כינוי לסוג של מנעול
 - (5) לשון ציווי יחיד להלום במשהו
 - (6) דברים בזכות, מחמאות
 - (8) בפניו פתח ה' את פי האתון?
 - (9) בפרשת פנחס מתוארת מצוקתן, על שלא יקבלו נחלה (4, 5)
 - (11) נוזל בגוף האדם
 - (13) מוסר, מידות טובות
 - (14) מוסרים את הפרטים, מאפיינים
 - (15) נפטר בחודש זה (4, 5)
 - (17) אחד מארבעת ימי התענית לזכר חורבן בתי המקדש
 - (20) לשון ציווי להנעה באופן נוזלי
 - (26) עצם בפה
 - (27) לפני החמה, הזמן המשובח ביותר לתפילה
 - (28) באמצע, מזה ומזה
 - (29) עני, דל
 - (31) מקום מסחר קמעונאי
 - (33) חלל בקרקע, טבעי או מעשה אדם
 - (34) פסוק בתהלים, בו נכתב על ההרים תרקדו כאילים
 - (35) מילת שאלה
 - (37) משאבת הדם

- מאוזן**
- (1) נכדו של אהרן הכהן, שפעל בקנאי ה' והרג את זמרי וכוזבי
 - (4) נקבע כיורשו של משה רבנו (פ)
 - (7) ריחם, חמל
 - (8) בפרשה זו בא לקלל ונמצא מברך
 - (10) יעוור עיני חכמים
 - (12) הלך לישון, לן
 - (14) חלק במערכת העיכול, דק וגס
 - (16) לא יבשתי
 - (18) האות השישית
 - (19) מקורו של שם החודש הזה מהמילה הארמית שמשמעותה חום והסקה
 - (21) בא לסייר במקום חדש
 - (22) הוא עשה זאת מרע ועשה טוב
 - (23) לך לשבת במקומך
 - (24) אזור שבו מוסתר אור השמש
 - (25) מושב עובדים באזור השרון
 - (28) בימים אלה נשברו לוחות הברית וחומות י-ם
 - (30) משמשים לאחסון אשפה
 - (32) כהן גדול ממשפחת הכהנים
 - (33) שבדקו אותו
 - (35) סר, נטה (ב) ני אל-יגל' זו מענינה
 - (36) מתווי הנגינה
 - (37) לבני שבט זה הוקצו שטחים מיוחדים בארץ ללא אדמות חקלאיות
 - (38) מכלול שעות היממה
 - (39) קוד מסחרי שע"ג מוצרים
 - (40) תבלין לקפה ללא אדמות חקלאיות
 - (38) מכלול שעות היממה
 - (39) קוד מסחרי שע"ג מוצרים
 - (40) תבלין לקפה

בין הפותרים נכונה,
תוגרל בריכה ביתית
את הפתרונות יש לשלוח לדוא"ל
alon@tiferet.co | 03.3140010
בצירוף שם, מס' טלפון וכתובת

אופן ההכנה

- את הקישואים ואת הבצל, יש לגרד באופן גס;
- להוסיף לנ"ל את כל המרכיבים ולערבב;
- במידת הצורך, ניתן לאזן טעם המלח לפי הצורך;
- לשמן בשמן קוקוס תבנית אפייה (רצוי פיירקס) במידות 20x30;
- להכניס לתנור, ולאפות בחום של 180 מעלות במשך 40-30 דקות, עד להשחמה קלה;
- לברך וליהנות מפשטידה בריאה וטעימה

אפינון
פשטידת ברוקולי
הרכיב ר. בצרי, יועצת תזונה ובריאות

מרכיבים

- 1 חבילת ברוקולי קפוא נקי
- מחרקים
- 2 קישואים גדולים
- 1 בצל
- 2 ביצים
- 1 כוס קוואקר
- 1 כפית מלח
- 1/2 כפית פלפל שחור
- שמן קוקוס (לשימון תבנית האפייה)

טריוויה

- אמר ר' יחזקאל מקוממיר, שעל ידי זה, ייבנה בית המקדש. מושג שהתפרסם, בעקבות השימוש שעשה בו הרב קוק זצוק"ל בספרו.
 - 1 אמונה
 - 2 גמילות חסדים
 - 3 אהבת חיים
 - 4 דבקות בקב"ה
- סוג של בעל חיים, וגם שם של מילת שאלה המופיעה בתהלים 17 פעמים.
 - 1 למה
 - 2 איה
 - 3 תור
 - 4 מה

- כינויו של רב מאניפולי, אחד מגדולי תלמידי המגיד ממעזריטש, הידוע בדבקותו התמימה בקב"ה.
 - 1 זרח
 - 2 אליעזר
 - 3 זושא
 - 4 אלימלך
- ממצוות לא תעשה לעמך. מנהג ההתרה נעשה ע"י מניין יהודים יראי שמיים.
 - 1 גניבות
 - 2 שקרים
 - 3 קללות
 - 4 לשון הרע

- פתרו את כל השאלות, ותגלו מהאותיות הראשונות, את שמו של הספר, בו מוזכר השם 'תמוז'.**
- אחד מהמרגלים שנשלחו לתור את הארץ, לשמו הוסיף משה את האות י'.
 - 1 כלב
 - 2 יהושפט
 - 3 עמלק
 - 4 יהושע
 - את מי הכעיסה פנינה לשם שמיים, כדי לעורר לבה לתפילה מול הקב"ה?
 - 1 מרים
 - 2 חנה
 - 3 מירב
 - 4 חגית

נופש קיץ סביב הכנרת

החוויה שתשנה לכם את החיים. בדוק!

Conférences en Français
Rav David Ishay

שבת מלאה עם
הרב פנגר

בהשתתפות הרב
רועי מזרחי שליט"א

העצמה אישית | פיתוח האישיות | סודות לזוגיות מנצחת

אטרקציות שילדים
אוהבים!

לויז פעילויות מרתקות לפי
קבוצות גיל בהפעלת צוות
מדריכים ומדריכות

שישי שבת | פרשת פנחס

7-8 ביולי

מלון כינר הגליל

חוף פרטי נפרד
בריכה בהפרדה

עם האמנית
והרבנית
חדוה לוי

חדרים
אחרונים

הרצאות מרתקות
עם טובי המרצים

פעילות
לילדים

חדרים
מפנקים

ארוחות למחרד
כיד החלב

הבטיחו מקומכם כעת
וצאו לחופשה על המים

03-314-0010

053-36-23456

תפארת

- נופשים -

הכי מעצים

הכי משתלם

הכי שווה

לא מתפשרים
גם על נופש
בין הזמנים
לפרטים התקשרו